

A primit biserica solia 1888?

Duminică, 17 septembrie 2006

Gili Cârstea

Nu este nevoie de studii teologice sau doctorate spre a răspunde la o asemenea întrebare. Oricine poate observa că timpul trece, iar poporul nostru este mai departe ca niciodată de idealul pe care l-a nutrit de generații: o redeșteptare a adevăratei evlavii, urmată de reproducerea caracterului lui Dumnezeu în sufletul uman. Da, biserica s-a dezvoltat numeric – la fel ca orice grup social într-o vreme de explozie demografică – dar această creștere nu a făcut decât să expună și mai vizibil teribila virulență a laodiceanismului nostru global.

Refuzul soliei 1888 a jefuit biserica de experiența cincizecimii, ceea ce ne-a expus unei imagini deformate despre planul de mântuire. Până în 1888, solia noastră fusese marcată de o puternică influență legalistă, iar doctrina sanctuarului era limitată la scheletul ei strict cronologic. După 1888, refuzând soluția corectă oferită de Dumnezeu prin „servii Săi aleși” și spre a nu se vedea că suntem săraci, orbi și goi, am adoptat viziunea protestantismului popular despre îndreptățirea prin credință, care nu se potrivea nicidecum cu doctrina adventistă despre sanctuar.

Așa se explică faptul că astăzi avem atâtea divergențe asupra evangheliei. Deși există infinite variante, probabil ele pot fi grupate în două mari categorii:

Unii văd doar aspectul demonstrativ al crucii: Hristos a trăit și a murit spre a demonstra sub ochii omenirii păcatoase dragostea și caracterul Tatălui. Motto-ul lor este frumosul „privește și vei trăi,” dincolo de care nu mai există absolut nimic. Ei citează versete precum Ioan 17:1-3, susținând că medicamentul pentru păcat se află într-o cunoaștere autentică a caracterului lui Dumnezeu descoperit în Hristos.

Alții insistă pe contribuția lor la planul de mântuire printr-o aderare riguroasă la cerințele legii. Ei cred că fiecare păcat mărturisit și părăsit este realmente șters din inima lor și din cărțile din cer, iar biruința deplină va avea

loc atunci când au reușit să biruiască și ultimul păcat, ceea ce necesită, evident, o viață întreagă. Ei își admiră credințioșia în zecimi și daruri, respectul pentru reforma sanitară, micile incursiuni misionare la care participă, și estimează că acestea sunt dovezi mulțumitoare că ei se află pe calea cea bună.

Geniul soliei 1888 a fost să unească îndreptățirea prin credință în starea ei de puritate scripturistică, cu glorioasa doctrină adventistă despre sanctuar, ceea ce a dat naștere soliei neprihănirii lui Hristos – „cu adevărat solia îngerului al treilea.”

„Privește și vei trăi” este absolut esențial, și fără descoperirea caracterului lui Dumnezeu în Hristos nu există nicio șansă de vindecare. Aceasta este prima parte a planului de mântuire, absolut obligatorie, dar cu totul nefolositoare dacă nu este urmată de partea a doua, o intervenție a Duhului Sfânt asupra templului inimii pentru curățirea de păcat și scrierea legii în acel templu.

Un exemplu foarte bun în această privință este cazul șerpilor veninoși din pustie. Noi am privit mult timp la acest exemplu ca fiind argumentul că mântuirea este doar „privește și vei trăi.” Această deformare este larg răspândită în creștinismul popular, milioane lăudându-se că ei sunt născuți din nou deoarece au privit la Hristos și declară verbal că El este Mântuitorul lor.

Este adevărat că israeliții mușcați de șarpe nu au priceput nimic mai mult decât ceea ce li s-a cerut să facă, adică să privească spre șarpele de aramă. Ei au crezut că vindecarea a venit din privirea lor la șarpe. Poate unii și-au imaginat că șarpele acela de aramă posedă o putere magică, vindecătoare. Așa cred cei mai mulți creștini de astăzi despre Hristos.

Ce s-a întâmplat în pustie? Unde era ascuns medicamentul pentru veninul mortal care le distrugea organismul?

Oricât de importantă era privirea la șarpe, vindecarea lor a venit din altă parte. Actul ridicării șarpelui de aramă în fața privirilor lor avea un scop precis. Fiind liberi să decidă ce vor să facă cu viața lor, cei atacați de veninul șarpelui nu puteau fi vindecați automat și instantaneu. Ei se aflau în rebeliune față de Dumnezeu, iar Satana declara că aceștia se află de partea lui, ceea ce era corect. Dumnezeu nu avea dreptul să Se amestece în treburile lor, mai ales împotriva voinței lor. Șarpele de aramă era o invitație: „Dacă doriți să fiți vindecați, dacă îmi permiteți să intervin, priviți la șarpele de pe stâlp.” Nimic mai mult. Niciun fel de program de fapte bune. Nici declarații de loialitate. Nici promisiuni fierbinți. Nici regrete lacrimogene. O singură privire spre șarpele de aramă era suficientă ca Dumnezeu să știe că are libertatea să intervină în cazul lor.

Ceea ce realmente i-a salvat abia acum urmează. Puterea creatoare a lui Dumnezeu s-a revărsat peste tabără, intervenind fizic asupra organismelor lor muribunde. Otrava a fost anihilată și organismul vindecat complet. Acesta a fost medicamentul care i-a salvat, pe când privitul lor nu a fost decât semnalul prin care comunicau dispoziția lor pentru intervenția lui Dumnezeu.

Spiritul Profeteției confirmă aceasta într-un pasaj din Hristos, lumina lumii:

„Atunci, cum putem fi mântuiți? ,După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa a fost înălțat și Fiul omului, iar toți cei care au fost amăgiți și mușcați de șarpe să poată privi și trăi. ,Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii’ (Ioan 1:29). Lumina care strălucește de la cruce descoperă dragostea lui Dumnezeu. Dragostea Sa ne atrage la Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi aduși la picioarele crucii în pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul.”

Aceasta a fost prima fază. Urmăriți faza a doua:

„Apoi Duhul lui Dumnezeu, prin credință, produce o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare față de voia lui Hristos. Inima, mintea, sunt create din nou după chipul Celui ce lucrează în noi spre a supune toate lucrurile lui Hristos. Astfel legea lui Dumnezeu este scrisă în inimă și minte, iar noi putem spune împreună cu Hristos: ,Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule!’ Ps 40:8” (DA 175, 176).

Aici se observă foarte clar cele două componente ale planului de mântuire: Atracția prin privire la Hristos, și intervenția Duhului Sfânt asupra inimii și minții. Prima fază nu face decât să o permită pe a doua, iar a doua nu poate avea loc decât atunci când calea a fost deschisă de prima. În timp ce privitul la Hristos deschide ușa în fața lucrării Duhului Sfânt, adevărata schimbare se produce doar atunci când legea este scrisă în inimă. Prima fază este doar contractul, pe când a doua este realmente medicamentul.

Și acum întrebarea tulburătoare: Cum se face că biserica rămășiței privește de peste un secol la Hristos cel răstignit, dar vindecarea și curățirea nu au avut loc? Cum este posibil să privim fără să fim vindecați?

Nu cumva am privit tot acest timp la alt hristos, un hristos popular dar incapabil să vindece și pe care l-am adoptat din teologia oloagă a protestantismului apostaziat?

Poate este timpul să plângem și noi ca poporul vremii lui Ieremia: „Tu, care ești nădejdea lui Israel, mântuitorul lui la vreme de nevoie, pentru ce să fii ca un străin în țară, ca un călător care intră doar să petreacă noaptea în ea? De ce să fii ca un om încremenit, ca un viteaz care nu ne poate ajuta?” (Ier 14:8-9).